

Šy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja cze
Šmójbnj statoł,
A twój šwjatol
Eradny je.

Sa staw spóznj
Napoł móznj
Lubosć ma;
Bóh pał šwěrnj
Pšes spał měrnj
Čzerštwosć da.

Nječ ty spěwał,
Šwěrnje dželał
Wšchědne dnj;
Džeń pał šwjatol,
Duški daty,
Wotpoczj ty.

S njebeš mana
Nječ czi šhmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kž Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmołerjez knihiczišchczěrnj w Budyšchinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

2. njedzela adventa.

1. Džeń. 5, 1.—11.

Adventske šynki my šlyšimj. Stara přenja adventska epistola (Rom. 13.) rěczi wo šhadženju rańšeho czaša jako teho czaša, šo mamy stawacž se španja, wot škutkow cžemnosće šo wuczisćicž, drařtu šboža šo woblez a na džěto a bėdženje šo pšchihotowacž. Šow šlyšimj wječorne šynki, ale tola kaž wubudženje wajhtarjowe. Tam rěka: Wotuczće! Šow: Njewuřncze! Jako džěczi šwětla wachujće, tež hdyž wječor pšchindže. To šu te šame šynki, kotrež šchesczijanška žyrkej wot šastaršeho druhu njedzela adventa šaklinczecz dawa: Budzće hotowi, teho šnješa, hdyž wón šako pšchindže, powitacž a pšched jeho šudom wobřacž.

Ša šopšchindženje teho šnješa.

1. Wón pšchindže wěscze, ale my njewěmy hdy, duž dyrbimj štajnje wachowacž a hotowi bycž;
2. wón pšchindže š šudu, duž dyrbimj bjes winy pšched njeho šupicž.

1. Wón pšchindže wěscze (2. šht.), tak wušnawamy w 2. artiklu. Ale hdy — to nješměmy wjedzecz. Šdyž chzedža lěto a džeń wobliczicž, wjedže to š šamej pšchiwěrije a dokelž tele cžłowšte woblicženja tola njetrečhja, lohko š šamej njewěrije. „Kaž paduch w nožy“ — to rěka, žyle njedoczakany wón pšchindže. Teho dla napomina šawoł š wachowanju. Šwětnje džěczi šu wot jeneho dnja do drugeho žiwe, kaž bychu tu wěcžnje wostale. Šdyž tež džeń teho šnješa njedoczakamy, doczakamy tola wěscze

po šledni džěń našeho žiwjenja; a šajkich wón naš nadeńdže, wot teho wšchitko wotwiřuje. Wachujće a budzće štróšbi jako džěczi šwětla. Džěczi cžemnosće boja šo šwětla a jich šwědomnje kaša jim jich hrěchi pšchitrywacž pod nožnej cžmi — ale šchto jim to pomha pšched woczomaj wěcžneho šudnika? Duž nječžimj nicžo, šchtož dyrbjalo šo šwětla dnja bojecž.

Budzće štróšbi! Tole napominanje dopomina na hrěšnu šlabosć, w našim czašu rošchěrjenu. Šak šakobne, hdyž šudny džěń někoho pjaneho nadeńdže. Ale š prawej štróšbosći šluřcha wjazy hacž wobkńeženje pšchi jědži a picžu. Šchesczijan nješmě šo we wutrobje pšches nicžo tak wobjimacž dacž, šo šhmany njeje na to jene, šchtož je nuřne, na šbože duřche š šhutnosću šebi mňšlicž. Šusto šo štarosće a próžy žiwjenja tak do přědka cžisćeža, šo wšchitko druge našad šupa. Šwěrne dopjelńenje pšchishušnosćow powołanja je prawa Boža šlužba a wopokasanje šchesczijanštwa, ale štač dyrbi šo w štróšbosći. Wšchitke wot Boha špožčene dary dyrbja šo š jeho cžesczi nałozecz, niž w šlužbje hrěcha, šebicžnosće. Šnjeřstwo we wutrobje šlyřcha Bohu šamemu. Ale tež najrejške dary móža nam štrășchne bywacž. Wobkńež šwoje pšchihilnosće a njedaj jim nad šobu šnježicž, hewał budže tebi — tež to najšdobniřche — šadžěwř na pučžu š šbožnosći. Žyle žiwjenje pod wozženjom šwjateho Duřha štajecz — to rěka duchownje štróřby bycž, hdyž džěń teho šnješa njedoczakany pšchindže.

2. Šon šnješ pšchindže š šudu, ty dyrbiřch bjes winy šo pšched nim šjewicž, hewał tebe škaženje nad-

padnje (3. sht.). Džen pschińdže, na kotryž žana nóz wjazy njepschińdže; hladajmy šo, so njeby wón sa naš nóz był, na kotruž žane ranje wjazy njepschińdže.

Alle kak mohli bjes winy psched teho Knjesa stupicz? Knihy twojeho žiwjenja budža šo wotewricz — a twoja wina leži w nich napisańa. Shtó chze wobstacz? Pawol pischa na fischešcijanow, kiž bėchu krótko prjedy hišcže pohanjo a slym lóšchtam poddaczi. A tola ma wón dobru nadžiju, so wobsteja. Alle wón wschať k wobstajnosći napomina (sht. 9. 10.). Njeby-li Khrystuš wumrjel, njemohł šo nihtó psched nim bjes winy šjewicz. Alle nětko je dołh psches Khrystuša saplacženy. Shtóž do Khrystuša wěri, je bjes winy, pschetož hrěch je jemu wodaty. Njesapomni wschėdnje wo wodacže prošycz. Boža dobrotu je kóžde ranje nowa, jeho šwěrnosć wulka; našcha wina je kóždy wječor nowa, našcha nješwěrnosć wulka! Bojosć psched pošlednim pschińdženjom teho Knjesa šhubi šo jenicžy psched dopomnjecžom na jeho přenje pschińdženje. Sslyšchmy šlowo wujednanja! Šdnž to w prawej wěrje činišch, potom móžesh tež tehdom, hdyž šebi wón twoju duschu wot tebe žada, štrošchtny psched nim šo šjewicz — bjes winy!

Krašny wuhlad, hdyž šmy s Khrystušom živi tudy, šo móžemy s nim tež wěcznje živi bycz. Duž wopomniš, wo czo šo jedna, šo njebychmy drohe kublo šebi rubicz dali. Šdnž šmy Jesuša sa pscheczela měli w tutym žiwjenju, budže šo wón tež k nam pošnacž w pošlednim šudženju. Šamjen.

Sazpiwanje přėdowanja.

San Sebastian Pfauser, dwórski přėdat křěžora Maximiliana II., pučowasche ras do Stuttgarta, šo by šlawneho württembergšeho reformatora Jana Brenza přėdowacz šlyšchal. Šako wot šwojeho hospodarja šhoni, šo je Brenz doma a šo budže nasajtra rano w bližšchj zyrkwi přėdowacz, šo wón jara wješelesche. Dokelž bėšche nětko teho mēnjenja, šo budže zyrkej pschepielnjena, wón zyle sahe, jato šo přeni krócz šwonjesche, do zyrkwe džěšche a šo tak štupi, šo móžesche Brenza derje na klěty widžecž. Shtó šo šta? Druhi, tšeczi krócz šo šwoni, křěrlušch šo špěwa, a tola je pošlucharjow hišcže jara malo, tak šo Pfauser myšli, šo jeho hospodar to prawje wjedžal njeje, a Brenz njesmėje tón krócz přėdowacz. Šako bėšche špěwanje škóncžene, štupi čžesčedostojny šchėdžiwz na Bože město a džeržesche natwarjaze, ducha- polne a móžne přėdowanje, kotrež mējesche tak-rjez ruzy a nošy. Pfauser jemu kėžšblivje pschipošluchasche a mējesche jeho pať sa Brenza šameho, pať sa jeho kollegu, pať sa jeneho drugeho wučženeho muža, dokelž bėšche šo na malej licžbje pošlucharjow poštorlowal. Šo škóncženym přėdowanju džěšche wón nětko k njemu do kapalnje, poštrowi jeho a woprašcha šo ša jeho mjenom, jemu s dohom šwoje šdžěluschy. Dokelž jeho na to Brenz jara pscheczelniwje pschija a šobu domoj wsja, šapoczja Pfauser dužy po pučzu škoržicž: „Mój wyškozycžesčeny knjes Brenzo, ja šym dženkja wulzy njepschistojnu wěz widžal.“ „Shtó dha?“ woprašcha šo Brenz. Wón wotmolwi: „Šo bėšche tak malo pošlucharjow pschitomnych, hdyž tajki muž kaž Brenz přėdowasche. Ša“, wón dale džěšche, „nochžyl tajteje maleje čžjódki dla s zyla hatle přėdowacz.“ Brenz šo trochu pošmėwlny a wobžarowasche, to šo wě, sazpiwanje Božeho šlowa, ale pschischėdšchi k jenej študni šo Pfausera woprašcha, kotra drje je najlěpšcha šamownosć tuteje študnje? Pfauser rjetny, šo je wón jow zyle zuly a teho dla kajšosć tejele študnje njesnaje. Brenz džěšche: „Psches to šo

wona porucža, šo wodu dawa, njech wjele abo malo ludži čžerpaju. Šak dyrbi tež šlužobnik Božeho šlowa wodu žiwjenja dawacz, njech jeno někotsi abo mnošy k njemu pschikhadžaju.“ F.

W adventskim čžaku.

Twoje šera, šbóžny čžako,
Bėchu wótzow žadanje;
W runych čžuczach pschezo šažo
Davit psalmy špěwasche;
Tež profeczi, wěriwi
Ša trošchtom šu žedžili,
Modlachu šo še šylšami:
Šomoz s Ziona, budž s nami!

Bohu džak! to je šo štalo:
Wšćez s tym naš wobšboži,
Shtož je šastaršku šo pschalo
W čžlowškich dušchach na šemi.
Šo, šchtož Bóh je šarucžil,
A šbožu nam je dopjelnil:
Šeho bójšta šmilnosć mila
Šbóžnika je wobradžila!

Tónle Šbóžnik šteji s nowa
Psched durjemi wutrobny;
Šslyšch! kak wón tam klapa, wola,
Pschejo šebi šospody.
Ty šy šhory, wopomni to;
Wón ma dušchow lėkarštwu.
D duž wotewr durje jemu,
Dowěrnje praj takle k njemu:

Šojianna! Šowitany
Budž mi, luby Šbóžniko!
Šój, mój dom je šhotowany,
Ščžin šej we nim pošlancžto!
Durje šym čži wotewril,
Pschebyť rjenje wudebil;
Duž dha poš, šo by w nim bydlil,
Šako kral na trónje šydlil!

K. A. Fiedler.

Winowata njewina.

W malym městacžku šakšeho kraleštwu bydlešche muž, kotryž jara čžiche a šamotne žiwjenje wjedžišche. Wón žane přėdowanje njesakomdžesche, wšebje pať bėšche šwucženy, kóždu njedželu ranišchu Božu šlužbu wopytacz, kotraž šo w 6 hodžinach šapoczja. Šas w šymje wón jemu njedželu šahe rano wotuczi, a dokelž šo jemu šdasche, kaž budžišche špizy še mišchi šwonicz šlyšchal, wón rucze s kóža škoczi, šo šwobleťa a do zyrkwe bėžesche. Šako tam dóndže, zyrkej šamtnjenu namata. Wón wot jenyh duri k druhim šhodžesche, tola wschė bėchu šamtnjene. Škóncžnje šašlyšcha čžaknik bicž, na čžož šo šažo do šwojeho bydla wróczji. Šóršy na to šwónt pschińdže, džė do zyrkwe, šašwěczja šwězy a widži, šo je woltarne šudobje kranjene. Wón čžini haru. Dokelž bėšche runje tu šamu nóz šněžł padnył, namata šo čžěr tamneho muža. Wobšedžer křěže hnydom wupraji, šo je špomnjeny muž jara šahe wušchol. Tón pať drje zyle po wěrnosći wupowjeda, tak je šo ta wěz mēla, tola jeho šamolwjenje šo kóždemu njewěrne bycz šdasche; duž bu do jastwa wotwjedženy. Psches tole wodženje bu jeho šwědomnje wubudžene. Šako do pschėšlyšchowanja pschińdže, šo wón šudnišej

wufna, so drje je w nastupanju zyrkwinskeho rubjeństwa njewinowaty, so pať je pschi wšchēm tym fwoju jatbu derje safluził a tuřamu jako Bože fhostanje spósnawa. Wschetož nětotre lěta prjedy je wón we fwojim wótznym kraju cźlowjeka sfónzował a fo i jeho samoženjom i procha mēl.

Pobožny lódnik.

(Stónčenje.)

Nasajtra rano džěch i lóžskej wutrobu na sfónčenje fwojeho srudneho džěla. Wórny safluzach plufkanje k febi fo pschibliřowazeho cźolma. Wobrocžich fo. Hlej! wořebny, derje swobletany muž wot wčerawšeho pschijědže w zyle nowym schěrokim cźolnje k brjohej a wjedžešče, kaž měščeženjo wšhitko lěpje rosemja, prawje a wustojnje nad nim knježic! — „Pšecželo!“ jawola mi napschecžo, „nětk dyrbicze mje tola na kupu pschewjescž! do schěrokeho jěšora febi tola se fwojej flabej nawjedžitořču njewěrju.“ Wjeřele pschewjesech jeho psches jěšor. Sako njedaloko kupy nimo jědžechmoj, prajesche ke mni: „Tvojeho Michala w zyrkwicžy móžesč na dompucžu wopytacž. Pšchewjes mje jenož nětk zyle psches jěšor do maleje wjeski, hdžež hižom wós na mije cžaka.“ Cžinjach, kaž bě mi porucžil.

Hdyž pschi wjeszy na brjóh štorcžichmoj, a hdyž jemu, na žanu mřdu febi zyle njemyřlo, i cźolma wupomhach, sapšchimny mje pschecželnje sa ruku. „Sprawny džědo!“ prajesche ke mni, „hlej, to je cźolm, kotryž je febi twój řyn Michal jamlowil. Sšym jón sa tebe kupil a i tutym daruju jón tebi a džěčom twojeho řyna.“ — Knježe, kať mi tehdom bu, njemóžu wopiřacž a wuprajicž. Padnych na fwojej koleni. „Šchto řapocžinasch, starzo?“ prajesche mój dobrocžer, a posběhny mje řařy pschecželnje. „Ale hlej, twoju derje safluzenu mřdu sa pschewjeseňe řym cži hiřcže dořžny.“ A i tym pschepoda móřchnicžku, w kotrejž fo pjecž a dwažyczi řchěřnakow namakachu.

„Džědo, budž dale nan twojich wnucžkow.“

Hiřcže junu chžych fo we fwojej džakownosčzi k jeho nohomaj cžiknyč; ale běšče fo hižom wotřalil. Běžach sa nim a pschimnych jeho sa drařtu. Pšchecželnje řiwajo řehna mje naspjet. Šeho porucžnosčzi dyrbjach pořluchacž, ale dolho hladach sa nim, hacž fo sfónčnje řady najpořledniřchich řhěžow mořimaj woczomaj řhubi.

Sastupich do noweho cźolma i wěřtej bořosčžu, kaž na bohuřwječene měřto. Knježe, kať fo na dompucžu w zyrkwicžy modlach, kať fo Bohu džakowach, řiž bě na Michawolu řastupnu proštwu mi a jeho džěčom tať řpodžiwnje pomhať, to móžecže febi lořzy myřlicž. Přěni řróč modlach fo tež tu sa fwojeho nješnateho dobrocžerja, a porucžich Michalej na najnaležniřcho, sa njeho pola Boha wřcho dobre wuprořycž. Pšches jěšor pschindžech, njewēm kať. To bě najřbořowniřchi džěň mořeho řiwjenja. Tať wjele jenož wēm, so řym i wótrym hlořom řpěwał, řchtož fo wot řřizyczi lět wjazy řtalo njebē. Hižom nasajtra rano řapocžach řrucže řřěchu twaricž ke řchřitej fwojeho noweho cźolma. Tež rořpadowazu řhěžku febi pomaťu řařy řaplatach. S nowym cźolmom wroczi fo Bože řohnowanje widžomnje ke mni; zyle lěčžo měřach i pschewožowanjom džěla a safluzby dořč; wřcha řrudoba bě řabhta, wřcha nufa wot nař wřata.“

„A dalschemu řbožu, dobry mužo!“ řawolach: „hiřcže řchleńcžku na řtrowosčž fwojeho dobrocžerja.“

Starz napi fo i pobořnosčžu; potom powjedasche dale: „Hiřcže nješřym zyle ke řónzej; řtowo najřpodžiwniřche hiřcže pschindže. Młowa řtarosčž, knježe, dyrbiesche moře wjeřelo mucžicž.“

Řaž fo rořemi, prówowach fo wřchudžom nashonicž, řchto mohť mój nješnaty wot Boha pořłany dobrocžer byč. Řospodať jo mi

prajesche, ale njemóžach to wěricž. Domowniř hroda a nařch wyřřofodořtorny řarať jo wobřucžičtaj. To bě — bořaty řid i hłowneho měřta, řiž bě febi tudy wořebne nalěťne wobřdlenje pschihotował. — Knježe! poľozja mořeho wjeřela bě řhubjena.“

„Řaňbuj řo, řtarz!“ prajach: „kať njedyřbjal Řožu pomoz tež i řufi řida wjeřele a džakownje pschijecž a tamneho muža i lubosčžu we wutrobje wobřhowacž, řiž bě tebi tať wulke dobroty wopokasaj?“

„Knježe“, prajesche řtarz, „řchto wo mni myřlicže? Řať bych hdy pschestacž mohť, to cžinicž? Ale njedyřbjach fo řa zyle fwoje řiwjenje řrudžecž, so cźlowjeť, řiž bě mi tať wubjernje derje cžiniť, řiž bě, tať chžu prajicž, mój jandžel-pěřton, něhdy wobdžěleny byč njemóřesche pschēd řtolom Řožim? řo řnadž dyrbjal — ach řnježe, to wucžiččezzi mi řylřy — něhdy wěčnje řacžičnjeny byč ře řatamanymy? Tať husto hacž fo modlach w Řožim domje, na řwójim cźolnje, w cžichej řtwicžy, prošach pschēzy Boha, wón chžyl woczzi mořeho dobrocžerja řa řpóřnacže praweje wěry wotewricž; a w zyrkwicžy na řupje, tam porucžich jo řrucže řwójemu Michalej, wón njehať pschestacž Boha prošycž. řo by nařchemu dobrocžerjei k najmješřchemu řchēřčansřku, řbořownu řmjertnu hodžintu řpořčil.“

Hiřcže w najřmje řamřneho lěta pschindže mój dobrocžer řařy k jěšorej. Řusto dyrbjach jeho wosřč na a psches jěšor, a byrnje cźolm dar jeho dobrocžiwosčze byl, dha wudžěli mi wřsche teho pschēzy hiřcže bořatu mřdu. Najhuřcžičcho jědžechmoj na kupu a pschēzy mje napominasche, Michala w tamnej zyrkwicžy wopytacž.

Něhdy, jako běch fo tať w zyrkwicžy modřil a jako fo řařy pořběhnych, řo bych řařy řa cźolmom hladať — Řožo! dha widžach, řo — řo fo tež wón modřesche, cžičče řady w zyrkwicžy.

Knježe, řawolach, je to móřno? Řožu budž džak! Tež wy řo modřicže! — „Šchto cži napaduje, řtarzo“, wotmolwi pschecželnje, „cžeho dla njedyřbjal řo modřicž? wřchaf řym jo wot tebe řameho řhřřchal, řo je modřenje nař wřchřřich winowatosčž.“ Ach, prajach, to drje je wěřno; ale wy, wy! — Řjeběch řameho řo wjazy móřny. Prajach jemu pod mnořimi řylřami, kať mje to řrudži, řo wón džěl nima na řohnowanjach řchēřčansřtwa, kať fo wřchēdije k Řožu modlu, kať wřchēdije fwojeho Michala prošchu, řo by tež wón k Řožu řdychował, řo by fo wón wobrocžil ke Řhřřřtuřowej wěřje a wucžbje. — Řjesdasche řo mi řhroble řěcže řa řto wřacž. Pšchecželnije wřa mje řa ruku. „Štarz“, prajesche, „wřchaf modřimy řo wřchřřzy k jenemu Wótzej; Řhřřřtuř džē bě tež řid; řpodžiwne řu pucže, na kotrychž nař k febi pschiwjedže.“ — Knježe, tuta řěč napjelni mje i wulřim měřom a i wyřřokej nadžiju. Pšchēzy pilniřcho a nutriřcho modlachu řo řa pschewobrocženje drořeho dobrocžerja.

Wórny potom, na řwój. Šřyman a řudy, buch nješadžizy k nařchemu duchownemu powolany. Mnoho řnjeřow a řnjenjom i měřta běšče řo tu po wobjedže řhromadžilo. Řožo mi bu, jako mješ nimi tež mořeho dobrocžerja wohladach. Pšchecželnje, kaž pschēzy, ale wořebje wjeřele pschřřřti ke mni a pořřiczi mi ruku. Nětk naliny řchleńzu i winom a poda ju řararjei. Řarať pať pořřiczi ju mi. „Štarzo“, prajesche, „řij nětk na řtrowosčž twojeho pschecžela i dobrocžerja.“ Šřhřřich a napich řo bjes řtracha. „Hiřcže řunu!“ prajesche duchowny řwjatocžnje, „na řtrowosčž twojeh c mořeho bratra w Řhřřřtuřu řesřřu!“ Džiwnje mi bu, řo móřnie řchēpotach. — „Šřyman řadej!“ prajesche řarať a pokasja na mořeho dobrocžerja. „Dženř rano je řwjatu řchēřčenzu dořtať i zylej fwojej řwójbu a pořdžičho řo na nařchich řemřchach wobdžěliť.“ — Šřyman řadej! řawolach i radořču. Dyrbjach na fwojej koleni padnyč pschēde wřchřřřimi nješnatymi ľudžimi a Řožu řo džakowacž. Wobřimach jeho koleni; wón pať mje po-

šbėhny a wofofchi. Zaraf wjedzešche mje won do Božeje pschi-rodny a da mi wulki šloty, dar droheho dobroczerja, t dopomnjeczu tuteho dnja.

Zyle smłodženy bėžach domoj, hndnych šo do šwojeho czołma a pschejėdžech na lupu. Šnježe, kaf šo tam modlach! — Šdyž šo domoj podach, stejesche mčkacžk hižo wyškoto na njebyu. Kaf bė mi tola kaf njebyežy derje, runje kaf bych pschi šwojim Michale hižom w njebyežach byl. To wschitko je Bóh šlutfkował, kaf šebi pschezo prajach, na Michalowi šastupnu próstwu! to wschitko je Michał wušlutfkował na twoje modlitwy. Nětk bu mi zyle šjawne, šo Bóh mje a wošyroczene džėcžatka wėcznje šakita a šo šo na šemi ša nicžo wjazy staracž njetriebam, dóńž naš nėhdy wschitkich t šebi nje wošmje do šwojeho wėczneho kralestwa."

S. Š—II.

Wschelake t bliska a t daloka.

Wubjerk šjednocženštwu ewangelsko-lutherskich zyrkwjow našeho wótzneho kraja, kotrež je šo 13. junija teho lėta w Gise-nachy šaložilo, je šwoju přėnju šhromadžinu 10. novembra w Draždžanach mělo, kaf šmy to hižom lubym cžitarjam w šwojim cžabu šjewili. Dale šhromadžina wobroczi šo t cžoplymi šlowami na wschitkich ewangelskich a tele šlowa njech pucž namařaja do ewangelskich wutrobom. Wschitkim wobmyšlenjam, kotrež šu šo temu šjednocženštwu napšhecžimo nješle, šo wobkrućzi, šo šnutškowne wobštejnoscze ewangelskich krajnych zyrkwjow njedótknjene wóstanu a šo šo jenož na to džywa, šo by našcha ewangelska zyrkej wot zyrkwinskich wyschnoscžow pschipošnate šastupjenje ewangelskich šwonkownych naležnosczow měla. Narėcž wubjerk na naš ewangelskich, kotraž dyrbi kóždeho ewangelskeho šajimacž, ma šo kaf:

„Na Dr. Lutherowym narodnym dnju, 10. novembra, je nowotworjeny němšfi ewangelski zyrkwinski wubjerk šo t šwojemu přėnjemu wuradženju w Draždžanach šhromadžil. Naš jako šobuštawy wubjerk nucezi, w tymle wažnym wofomiknjenju na našchich wėrntowaršchow w lubym wótznyh kraju šlowo bratrowškeho postrowjenja póbłacž.

Wot 100 lėt je němškemu ewangelskemu šchescžijanstwu šwonkowny šwjast šjednocženja pobrachował. Šdyž stare šhėžorstwo hromadže padže, hđžež mješesche hišchže šhromadne šastupjenje, šebi kóžda krajna zyrkej šama pschewoštajena wošta. Kaf móžnje bórny po tym w našchim ludu žadanje po šjednocženju wotuczi a kaf tole pschezo pschibnywaze žedjenje psches Wožu hnadu w postajenju němškeho šhėžorstwa šwoje špokojenje namařa, je na šopjenach historije šapišane. W tym šamym cžahu je šo katholicka zyrkej w Němškej móžnje hromadu šamka. Tež ewangelska zyrkej je w pošlednim lėtštotetku wulke dny wohladala. Bóh je jej šwėrnych šwėdkow wėrnoscze wobradžil, psches kotrychž šluženje wėra do ewangelija t nowemu žiwjenju wotuczi. Ženje přjedy njeje wona kaf bohata byla na šlutfach šmilneje luboscze. Psches pucž-pschihotowaze džėlo wulkich wuczerjow je šo šwėtko theologiskeje wėdomoscze do ewangelskeho šwėta pschecžišchčžalo. Ale šchtó njeby hižo druhdy t nami bolostnje šacžul, šo na wschėm šwonkownym šjednocženju pobrachuje? Žadny džiw, šo tyšazy t nami hižom dolhe lėta po twjerdišchim šjednocženju žadachu. Bohu šudž džaf, nětko je tež t tym nadžijepolny špocžatk cžinjeny. Š domošnosczu krajnych wótzow pod pschihlošowanjom zyrkwinskih wyschnoscžow je šo še šastupjerjow najwyšchichich zyrkwinskih wyschnoscžow němšfi ewangelski zyrkwinski wubjerk štworil.

Na cžož džiwamy, njeje zyrkwinske nowotwarjenje po waschnju šwėtneho kralestwa. To my nochzemy; a hdy bychmy to chžyli, my to nješamóžemy. Tež kralestwo našcheho knjesa njeje wot teho

šwėta. Zyrkej kóždeho kraja dyrbi kaf hacž dotal po šwojim wušnaczu, po šwojim waschnju a po šwojich porjadach žywa bycž.

Alle wone šu šhromadne naležnosczje — te chzemy špėchowacž; šhromadne šubla — te chzemy hajicž! šhromadna nusa — tej chzemy wobaracž.

Šdyž šo w pschichodže šažo na šhėžorstwowym šejmje šakof wobšamknje, kotryž ma tež ša nabožne naležnosczje wažnoscz, nje-dyrbi jenož pod móžnym wliwom drugeje zyrkwje nastacž, hdyž wulka ewangelska wjetšchina luda bjes šhromadneho šastupjerja wóstanje. Tež my we wažnym wofomiknjenju rót wotewrimy a ša našchu zyrkej šastupimy.

My mėr lubujemy a njechamy hłubinu, kotraž na nabožnym polu psches našch wótznyh kraj šo cžehnje, powjetšicž. Alle hdyž šo cžescž našcheje ewangelskeje zyrkwje šjawnje hani, njedyrbi w pschichodže wot wėštych wobštejnoscžow wotwišacž, hacž a kaf šo temu napšhecžimo štupi — my budžemy hotowi, hnydom napšhecžimo štupacž.

Wulki šwėtny wobšhad je nam wukrajne ewangelske zyrkwje bliže pschinješl. Alle na šoho dyrhjachy šo hacž dotal wobrocžicž, hdyž t ewangelskej zyrkwju našcheho wótzneho kraja towarštwu phtachy. My budžemy jim pschichodnje pschecželnje wotmolwicž a wschitko cžinicž, šo by šo šwjast t wukrajnymi bratrami pschezo twjerdscho šwjasał.

Al šelko džėczi našcheho luda cžehnje kóžde lėto t našcheho wótzneho kraja won do dalokeho šwėta. Woni njedyrbja ani macžėrnu rėcž a waschnje, ani šwoju zyrkej šhubicž. Našche wócžto chze w lubosczi ša nimi hładacž. Al dokelž tež tudy šhromadne šlutfkowanje wjazy lubi, hacž najšėpje myšlena jenotliwa pomož, duž chzemy nusy, w němškich kolonijach, kaf mjes wukrajnymi ewangelskimi w rošpróšchenju šhromadnje napšhecžimo štupicž.

Al šelko škladnosczje budže šo hewaf hišchže namařacž, ša šhromadne ewangelske naležnosczje šlutfkowacž!

Žana nowa wyschšcha zyrkwinska wyschnoscž t ewangelskim zyrkwinskim wubjerkom do žiwjenja nještupi. Šchtož chzemy a dyrbimy, je jenicžka šlužba, kotrejež ewangelska zyrkej nušnje potreba a kotraž šo jej tón cžaf wot žaneho drugeho boka wopofašacž njemóže.

Radzi pschi tajkej šlužbje na šwėrneho muža Božeho hładamy, kotrehož je džėnšnišchi džėn nėhdy našchemu ludėj wobradžil a wokoło kotrehož nadobnu postawu dopomnjecža reformazije je šo ewangelske šchescžanstwo psched kótkim t nowa šhromadžilo. Njech je nam nėšchto wot jeho ducha pschi našchim šlutfu špožčene! Al kaf pošbėhamy šwojej woczi t horam, wot kotrychž nam pomož pschihadža, t wutrobnej próstwu: „Šnježe, pomhaj, o Šnježe, daj šo derje radžicž!“ Wón chžyl wschitko wódžicž t šwojeho mjena cžescži, t šbožu našcheje droheje ewangelskeje zyrkwje a našcheho lubeho wótzneho kraja.

Pschi tym potrebamy dowėrjenja-pólneho wobdželenja a wutrobneho dobrošpóšchenja našchich ewangelskich wėrntowaršchow.

Šdyž wo to wutrobne prošymy, štrowimy jich t postrowom luboscze a mėra.

W Draždžanach, 10. novembra 1903.

Nėmšfi ewangelski zyrkwinski wubjerk."

K rozpominanju.

O njeswar zas, hdyž druhi swari ěe,

Sej wuzwol šcėrpnosc, ta twój škit njech je.

Dališche dobrowólne dary ša wobohe armeniske šyrotu.

Ša našchu Šsanu w Uršje N. N. . . . . 15 hr. — ny.

W mjenje wbohich šyrotow wutrobny džaf

Gólcž, redaktor.